

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ז קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator									
מירא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
מתניתין דאמר תחילה.	אמר ליה: [עולא]										◇
הכי נמי מסתברא											
אם משנתנה לו אמר: אני זכיתי בה תחילה - לא אמר כלום.	דקתני סיפא:										◇
תחילה בסיפא למה לי? פשיטא, אף על גב דלא אמר תחילה - תחילה קאמר אלא לאו, הא קא משמע לן: רישא דאמר תחילה.											
ואידך											ז
תנא סיפא לגלויי ארישא, סיפא דאמר תחילה, רישא דלא אמר תחילה.	[רב נחמן]										◇
המגביה מציאה לחבירו - לא קנה חבירו. מאי טעמא - הוי תופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים, והתופס לבעל חוב במקום שחב לאחרים - לא קנה.	רב נחמן ורב חסדא דאמרי תרווייהו:										◇
מציאת פועל - לעצמו. במה דברים אמורים - בזמן שאמר לו בעל הבית נכש עמי היום, עזור עמי היום, אבל אמר לו: עשה עמי מלאכה היום מציאתו של בעל הבית הוא	איתיביה רבא לרב נחמן:										◇
שאני פועל דידו כיד בעל הבית הוא.	אמר ליה: [רב נחמן]										!
פועל יכול לחזור בו אפילו בהצי היום	והאמר רב:										ז
כל כמה דלא הדר ביה - כיד בעל הבית הוא, כי הדר ביה - טעמא אחרינא הוא, דכתיב (ויקרא כ"ה) כי לי בני ישראל עבדים - עבדי הם, ולא עבדים לעבדים.	אמר ליה: [רב נחמן]										!
המגביה מציאה לחבירו - קנה חבירו, ואם תאמר משנתניו - דאמר תנה לי, ולא אמר זכה לי.	רבי חייה בר אבא אמר רבי יוחנן:										◇
ראה את המציאה ונפל עליה, ובא אחר והחזיק בה - זה שהחזיק בה זכה בה.											■
ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום. מאי טעמא תקינו רבנן - דלא ליתי לאנצויי.	ריש לקיש משום אבא סהן ברדלא:										■
מותיב רבי חייה בר יוסף פיאה	אביי:										■
מותיב רבי יעקב בר אידי נזיקין.	רבא:										■
נטל מקצת פיאה וזרק על השאר - אין לו בה כלום, נפל לו עליה, פרס טליתו עליה - מעבירין אותו הימנה, וכן בעומר שמה.	אביי מותיב רבי חייה בר יוסף פיאה:										◇
ואי אמרת ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, נקנו ליה ארבע אמות דידיה											ז
הכא במאי עסקינן - דלא אמר אקני.											!
ואי תקון רבנן, כי לא אמר מאי הוי?											ז
כיון דנפל - גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דנקני, בארבע אמות לא ניחא ליה דנקני.											!
כי תקינו ליה רבנן ארבע אמות - בעלמא, בשדה דבעל הבית - לא תקינו ליה רבנן. ואף על גב דזכה ליה רחמנא בגוה, כי זכה ליה רחמנא - להלוכי בה ולנקטי פיאה, למיהוי חצירו לא זכה ליה רחמנא.	רב פפא:										!
ראה את המציאה ונפל לו עליה, ובא אחר והחזיק בה - זה שהחזיק בה זכה בה.	רבא, מותיב רבי יעקב בר אידי נזיקין:										◇
ואי אמרת ארבע אמות של אדם קונות לו בכל מקום, נקנו ליה ארבע אמות דידיה											ז
הכא במאי עסקינן - דלא אמר אקני.											!
ואי תקון רבנן, כי לא אמר מאי הוי?											ז
כיון דנפל עליה - גלי דעתיה דבנפילה ניחא ליה דנקני, - בארבע אמות לא ניחא ליה דנקני.											!
כי תקינו רבנן - בסמטא, דלא דחקי רבים, ברשות הרבים דקא דחקי רבים - לא תקינו רבנן.	רב ששת:										!
והא בכל מקום קאמר											ז
כל מקום לאתויי צידי רשות הרבים.											!
קטנה אין לה חצר, ואין לה ארבע אמות.	ואמר ריש לקיש משום אבא סהן ברדלא:										◇
יש לה חצר ויש לה ארבע אמות.	רבי יוחנן משום רבי ינאי:										◇

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסיקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
--	---

בבא מציעא-שנים אוחזין		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	יא
במאי קמיפליגי?												⋄
חצר משום ידה איתרבאי, כי היכי דאית לה יד - חצר נמי אית לה.	מר סבר: [רבי יוחנן]											⋄
חצר משום שליחות איתרבאי, וכי היכי דשליחות לית לה - חצר נמי לית לה.	זמר סבר: [ריש לקיש]											⋄
מי איכא מאן דאמר חצר משום שליחות איתרבאי?												⋄
(שמות כ"ב) בידו - אין לי אלא ידו, גגו חצירו וקרפיפו מנין? תלמוד לומר (שמות כ"ב) המצא תמצא - מכל מקום.	והתניא:											⋄
ואי סלקא דעתך חצר משום שליחות איתרבאי אם כן מצינו שליח לדבר עבירה												⋄
אין שליח לדבר עבירה	וקיימא לן:											⋄
היכא אמרינן דאין שליח לדבר עבירה - היכא דשליח בר חיובא הוא, אבל בחצר דלאו בר חיובא הוא - מיחייב שולחו.	רבינא:											⋄
אלא מעתה, האומר לאשה ועבד צאו גנבו לי דלאו בני חיובא נינהו הכי נמי דמיחייב שולחן?												⋄
אמרת: אשה ועבד בני חיובא נינהו, והשתא מיהא לית להו לשלומי.												⋄
נתגרשה האשה, נשתחרר העבד - חייבין לשלם.	דתנן:											⋄
היכא אמרינן אין שליח לדבר עבירה - היכא דאי בעי עביד, ואי בעי לא עביד. אבל חצר, דבעל כרחיה מותיב בה - מיחייב שולחו.	רב סמא:											⋄
מאי בינייהו?												⋄
איכא בינייהו כהן דאמר ליה לישראל צא וקדש לי אשה גרושה. אי נמי, איש דאמר לה לאשה: אקפי לי קטן.												⋄
להך לישנא דאמר כל היכא דאי בעי עביד, אי בעי לא עביד - לא מיחייב שולחו, הכא נמי אי בעי עביד אי בעי לא עביד - לא מיחייב שולחו.												⋄
להך לישנא דאמרת כל היכא דשליח לאו בר חיובא - מיחייב שולחו, הני נמי כיון דלאו בני חיובא נינהו - מיחייב שולחו.												⋄
ומי איכא למאן דאמר חצר לאו משום ידה איתרבאי?												⋄
ידה - אין לי אלא ידה, גגה חצירה וקרפיפה מנין? תלמוד לומר ונתן - מכל מקום.	והתניא:											⋄
לענין גט - כולי עלמא לא פליגי דחצר משום ידה איתרבאי, כי פליגי - לענין מצואה.												⋄